

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΟΝ !...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

‘Η άφροσύνη του Παλάσκα. ‘Η σφαγή του φρουράρχου Πειραιώς. Η μεθέρμηση της ‘Αμαλιάς στη Σαλαμίνα. Μία νύχτα άγρυπνίας του ‘Θωνού. Τα μέτρα του κυβερνήτου. ‘Ο ‘Θων άποφασίζει να φύγει. Οι άρρωστοί έγκλιτικοί που δεν θέλουν ν’ άποχωρισθούν τó βασιλέα τους. Οι βασιλείς έκαταλείπουν τήν ‘Αμαλιά. ‘Ο ‘Θων σκουπίζει τά δακρύα του με τή φουστανέλλα του. ‘Εύχομαι να εύτηξη ή ‘Ελλάς !... ‘Ι προκήρυξης του ‘Θωνος, κλπ. κλπ.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς ο κυβερνήτης του άποδομένου «Αμαλιάς, τον όποιον επέθαναν οι βασιλείς ‘Θων και ‘Αυλία, απέπειρε τους άξιωματικούς Σχοτηνή και Κρετή, οι όποιοι, με διαταγή της νέας ‘Επαναστατικής Κυβερνήσεως, έπληθναν να παρολάβουν άπ’ ατόν τήν κυβέρνηση του πλοίου.

Μόλις έφθαν οι δύο ότοιο άξιωματικοί, ο κυβερνήτης Παλάσκα διευθύνθηκε και άνέφερε όσα είχαν συμβή στον ‘Θων, ο όποιος τον εύχαριστήσε θερμά για τήν άφοσίωσή του. ‘Επίσης και ο παραφροσμένος Γάλλος προεσβήτης Μπουφ, τον έξέφρασε τó θαυμαστό του. Λέγοντας : «Είγες, κύριε !... ‘Εσώσατε τó βασιλέα σας !...»

‘Εντοιατάξθ όμοις οι έπαναστάται έμεινανε γιατί του Παλάσκα, ‘Ασφαλώς δε, άν έπεισε στα χέρια τους τήν ήμερα εκείνη, θα τον έπαιρνε η τήχη του φρουράρχου Πειραιώς Κυβερναντοσύτου, τον όποιον είχαν διαλογισθεί οι μεθυσμένοι στρατιώται τον τό πρωί στην Πειραιά, επειδή είχε τόλμησει να εκδηλώσθ τά βασιλόφωνα ασεβήματα του.

Σέ λίγο άνέβηκε πάλι στην ‘Αμαλιά ο Γάλλος ναύαρχος Τουσώ, τον όποιον ο Παλάσκα παρεκάλεσε να μεσολάβησθ στο βασιλέα για να διατάξθ τή μεταστάθμευση του άποδομένου στη Σαλαμίνα, επειδή ήταν επαινώδονοι πιά να παραμείνουν στην είσοδο του Πειραιώς, μπρος στό μάτια των μαινομένων έπαναστατών.

‘Ο βασιλέξ όμοις, όχι μόνο δεν ήθελε τή μεταστάθμευση στη Σαλαμίνα, αλλά έπέμεινε να προσηγήσθ ή ‘Αμαλιά και να μη μείσθ στον Πειραιά. Τότε ο Γάλλος ναύαρχος άναγκάστηκε, για να τον μετατείσθ, να του μίσησθ λίγο σκληρά και τού είπε τά εξής :

— Οφείλω να παρατηρήσω ταπεινώς στην ‘Υμετέρα Μεγαλειότητα, ότι, εν τούτοις περιπτώσει, σύμφωνα με τό διεθνή νόμιμα, θ’ άναγκασθώμεν με μεγάλη μου λύπη να μην άποδώσω στη βασιλική σημαία που κηριατίξαι στό πλοίο σας, βασιλικές τιμές, γιατί αυτό θα έμοιαζε με άνάμειξον στό έσωτερικά πράγματα της ‘Ελλάδος.

Ακούγοντας τήν όδηγή αυτή παρατήρησθ του Γάλλου ναύαρχου, ο ‘Θων όπισθως, ή ‘Αυλία όμοις έγινε κατακόκκινη από τήν αγανάκτησή της και μόλις, με δυσκολία, συγκρατήθηκε. Τέλος, γιατί τó βράδυ, ο ‘Θων ένέκρινε να μεθωρισθ ή ‘Αμαλιά στη Σαλαμίνα, πεσθείς σ’ αυτό και από τους προεσβήτες των Ξένων Κρατών, οι όποιοι τον είχαν επισκεψθ έντοιατάξθ. ‘Ο Παλάσκας τότε έξέφρασε τó φρόνιμό του στό όρομο έπιτεθοίν οι έπαναστάται εναντίον του βασιλικού πλοίου, πράγμα που άνάγκασε τó Γάλλο ναύαρχο να διατάξθ τó μικρό πολεμικό ‘Ελαφος να τό συνοδεύσθ. ‘Επίσης και τó ‘Αγγλικό πολεμικό ‘Σαβίλλας έτοιματίξαι να συνοδεύσθ τήν ‘Αμαλιάς. ‘Εντοιατάξθ έφτασε από τας ‘Αθήνας και ή μεγάλη κυρία τής τιμής βαρόνη Πιλοσώφου, ή όποια, χωρίς τήν άνοχηή πράγματι ψευχαμία της, είχε κατορθώσθ να σώσθ όλα τά τιμαριή κειμήλια και τήν ιδιαιτέρα αλληλογραφία τής βασιλείσεως από τό χέρι των έπαναστατών.

‘Ετσι, κατά τήν όαυτό τó βράδυ, ή ‘Αμαλιάς, συνοδευομένη από τά δύο Ξένα πολεμικά, απέλεισε για τή Σαλαμίνα. Στο όρομο της συνάντησε και τήν ‘Αργόρεσος που έπαισφερε τήν όρα εκείνη από τό ταξείδι της και ή όποια επίσης τήν άκολούθησε.

Μετά τό δείπνο, οι βασιλείς άπεσώθηκαν στα διαμερίσματά τους για να ησυχάσουν. ‘Ο ‘Θων όμοις δεν έκομώθηκε καθόλου τή νύχτα εκείνη. ‘Εκανε μόνο στην άρχή πώς έκομώσταν, για να μην άγρυπνήσθ και ή άσολοβία του, και έπειτα, άνάθοντας ένα κερί, άρχισε να κώνη βόλτες, σκεπτόμενος όσα είχαν συμβή και όσα έμελλαν να συμβοούν όμοια.

‘Επίσης, τή νύχτα εκείνη, άγρυπνησε και ο πλοίαρχος Παλάσκα, για να λάβθ όλα τ’ άναγκαία μέτρα και προφυλάξεις, που τού έπιρρέον ή κατάστασις. Βοηθούμενος

από τόν έπαρχό του Κουτσούκου, τρεις έπαξιωματικούς και τόν ίπτηγέτη του, κατέβηκαν άσφραγία να έλεείδωσαν στην πρωτοπαιδιόχη του πλοίου όλα τά όπλα που βρισκονταν στο παραβολείο του. Κατόν μετέφεραν και έφύλαξαν στο δάλαμο του Παλάσκα δεκατέττε πολυβόλα ποτόλια γνήτια για κώθε ένδεδγμένον.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, ο Παλάσκα παρεκάλεσε τó βασιλέα να μίσησθ ο ίδιος στό πλοίον για να έξασφάλισθ έτσι τήν πίστι του προς αυτόν. Μία ‘Ο ‘Θων άγνώθηκε και τού άπάντησε :

— Δεν ήβλο να πάω και να πώ τίποτε, για να μη νομίσουν ότι προσπαθώ να τους έπρωσάσω. Δεν σας άποχωρίζω όμοις να μίσητε σεξ στός άξιωματικούς σας. Να τό κάνετε όμοις αυτό έξ μέρους σας μόνοι και όχι έξ όνομάτος μου.

Καθώς τά έλεγε αυτά, ο ‘Θων φανόταν πώς είχε χάσθ πιά κώθε έλπίδα. ‘Όσσο τó θάρρος του δεν είχε πέσει καθόλου. Τό πρώσο του, άν και είχε άγρυπνήσει όλόκληρη τή νύχτα, δεν φανόσταν κωμικά άδύναμια, ή δέ φωνή του ήταν ζώση και σταθερή.

Πράγματι ο Παλάσκας όμοιως στο πλοίον του και τó ένδοσίσε με τά λόγια του, αλλά, σε λίγο, τον εκάλισε πάλι ο βασιλέξ και τού άνεκρίνεσθ ότι είχε λάβθ τήν αυτοάπολήξη άποφασι να φύγθ από τήν ‘Ελλάδα με τó ‘Αγγλικό πολεμικό ‘Σαβίλλας, τó όποιον είχε όσει στην διάθεσή του ο ‘Αγγλικός προεσβήτης. ‘Ο Παλάσκας τολμήθηκε έξαιρετικά, μόλις τά όκουσε αυτά, και άνέφερε στο βασιλέα ότι ή κατάστασις δεν ήταν όλομια άπείπιστιχη. Τού είπε ότι είχε στη διάθεσή του τήν ‘Αμαλιάς, πολεμικά μεγάλης σημασίας για τήν ‘Ελλάδα τήν έποχή εκείνη, και ότα, έατός της Λαοκρατίας, στην όποια οι βασιλείς είχαν πάντοτε άφοσιωμένους σ’ αυτούς τó λαό, μπορούσαν να κατορθώσουν στας νήσους τού Αιγαίου και άπ’ εκεί, ν’ άποκλείσουν τους έπαναστάτας, με τή βοήθεια και του άλλου ναυτικού, τó όποιο παρέμενε πιστό σ’ αυτόν.

Μά ο ‘Θων δεν ήθελε ν’ άκούσθ τίποτε και δίκοινε τόν άφοσιωμένο τον άξιωματικό, λέγοντάς του ότι είχε βαρεθ ή πιά τής πολλές έπαναστάσεις και προσθέντάς εκεί λέξει :

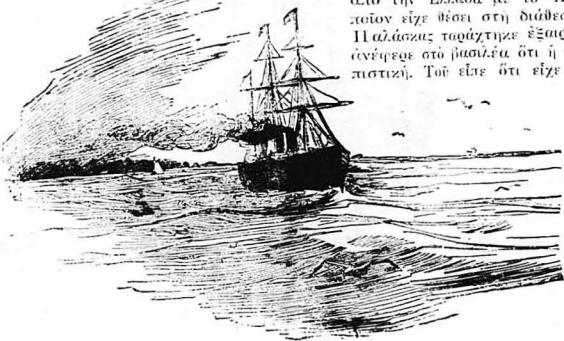
— ‘Όσο τά πλοία μου αυτοίν τó ‘Ελληνικό έδαφος, οι ‘Ελληνες δεν θα καταλάβουν ποτέ ότι δεν φταίω για όσα με κατορθοίν !...

Τότε ο Παλάσκας, βλέποντας ότι ήταν άμετακίνητος, τού έήτησε ως τελευταία χάρη να τόν μεταφέρθ με τόν άποδομένο στη Βενετία ή όπου άλλω ήθελε, μίς ο βασιλέξ άγνώθηκε και πάλι, λέγοντάς ότι ή ‘Αμαλιάς ένιχηε στό ‘Εθνος, στό όποιον και έαρξαι νά έπιστοραφθ !

‘Επειτα ο ‘Θων εκάλισε κοντά του ένα πρόξ. Ένα τούς διαπιστάς του και τούς διαγγείλες τον, τόν Αντύαχο του, τόν ιατρό Ανδοειμάχο και τόν ‘Υπουργό Χατζήσο και με τήν άβοήθεια που τόν διακρινε πάντοτε, τους έρωτησε να εκλέξουν άν ήθελαν να τόν άποκλείσωσθ ή να τόν άποχωρισθόν. ‘Ολοι άγνώθηκαν τότε να τόν εγκαταλείψωσθ, έατός τού υτολοχόου Βάσπου, ο όποιος, και έφανε άμείσος. Μεταξύ μάλιστα των κυριών τής τιμής ήταν και ή Μαρία Γούβα, αδελφή του έπαναστατόν, ή όποια, όχι μόνο άγνώθηκε να εγκαταλείψθ τή βασιλεία, αλλά και όταν έπιγαν ή μητέρα της και ο μικρότερος αδελφός της να τήν πάρουν, τους απέπειρε, λέγοντας με αγανάκτηση ότι δεν ήθελε να Ξαναϊδθ τόν έπαναστάτη αδελφό της.

Κατόν οι βασιλείς με έξεχωριστή συγκίνηση έστράφη και προς τόν Παλάσκα και τόν έρωτήσε τή ζώστικη νά κώνη. ‘Εκείνος απάντησε τότε ότι στην άρχή θα κατέφανε στη Γαλλία νηαρχοία και έπειτα θα έφανε για τή Γαλλία. ‘Αμείσος όμοις ο βασιλέξ του παρεκάλεσε να τόν άποκλείσθ ως ύποπτεσθ της στη Βαλαρία, γιατί θεωρούσε τόν έαυτό του ύποχωρομένο απέναντί του για τήν άφοσίωσή του, για τήν όποια έανόνηνε τώρα έξ μέρους τόν έπαναστάτη. ‘Ο Παλάσκας δέχτηκε με δάκρυα στό μάτια τή βασιλική πρότασι.

Ήταν έντεκα ή όρα τó πρωί, όταν διεδοθή μεταξύ τού πληρώματος της ‘Αμαλιάς ή είδησις τής προσηγορίας άναχωρήσεως των βασιλέων και σε λίγο άρχισαν να μεταφέρονται στη ‘Σαβίλλας ή άποσκευές των. Κατό τó μεσομέρι οι βασιλείς έγενναίανταν κατ’είρας, ενώ συγκρόνους

οι ναύτες της «Αμιάλιας» κατέβησαν την ειδική βασιλική βάρκα για να τους παραλάβει.

Στη μία ή ώρα, όλο το πλήρωμα βρισκόταν παρατεταγμένο στο κατώστρωμα, έκτος των πυροβολητών, οι οποίοι ήταν στα πυροβόλια τους για να αποδοσουν στους βασιλείς τών ναυαγισμένων χωριστά από 21 κανόνια.

Απόλυτη σιωπή επεκρατήσε, όταν ο Όθων και η Ανάια ανέβησαν στο κατώστρωμα, έτοιμοι να ανεχωρήσουν. Η βασίλισσα φάνηκε πρώτη, ντυμένη όλη με ταξιδιωτική στολή και έχοντας στα μάτια της το ναυτίλι της. Όλοι οι αξιωματικοί του πλοίου, οι οποίοι φορούσαν τη μεγάλη τους στολή, έβλεπαν το χέρι της. Παύλιση μάλιστα έβλεπαν. Η Ανάια, χωρίς να τη λέξει, τους άποχαρξήθη να ένα νύμφη, και στηριζόμενη στο μπράτσο του Παλάσκα, κατέβηκε τη σκάλα του πλοίου και κάθησε στη βάρκα.

Ο Όθων, φρονώντας την έθνική ένδοξια, παρανοήσθηκε κατόπιν. Έδωσε σε όλους τους αξιωματικούς το χέρι του, που έδειχνε το φέρμας κατισανγινόμενα και έπειτα, χωριστώντας τους στρατιωτικούς, είπε :

— Είχαμε να εντιχίσω ή Ελλάδα!...

— Επειτα κατέβηκε άργά τη σκάλα, σκουίζοντας τα μάτια του με την άσρη τής φουτανέλλας του.

Στην αφήνη της βασιλικής βάρκας στάθηκε ο πλωτάρχης Παλάσκα, κρατώντας το τιμόνι. Η βάρκα ξεκίνησε ήμισος, ένω συγχρόνως τα πυροβόλα της «Αμιάλιας» και των ξένων πολιτικών άποχαρξήσαν τους βασιλείς.

Στη «Συζήλια» οι Άγγλοι έπεδεξήσαν τους έξοφίτους πειά βασιλείς με όλες τις βασιλικές τιμές.

Από τη «Συζήλια» ο Όθων έγραψε προς τών Έλληναυό λαό την παρακάτω προκήρυξη, ή οποία έδημοσιεύθη μόνο μετά τρεις ήμερας στην Κέρκυρα :

« Έλληνας,

Πεπαισμένος ότι, μετά τα τελεαταία συμβάντα, άμεσα έλαβον χώραν εις διάφορα μέρη του βασιλείου και έδιωξ εις την Προτεύουσαν, ή περιτρώην εν Έλλάδι διαμονή μου κατά την στιγμήν ταύτην, ήδύνατο να φέρη τους κατοίκους αυτής εις ταραχή αίματηράς και δυσκόλου να καταβλήθωσαν, άπεράσιμα να άναχωρήσω εκ του τόπου τούτου, τον όποιον ήγάτησα και είσι ή άναπαύ, και προς την ευμερίαν του όποιου από τριακονταετίας, σχεδόν, ούτε κόποιν, ούτε φροντίδων ήφείσθη. Άποφρονών πύσαν έπίδειξιν, είχον πρό οφθαλμών άνονον τα άληθή της Έλλάδος συμφέροντα και πάσις διημέσει προσεβήθησα να προαγάω την έλικήν και ήθικήν αυτής ανάπτυξιν, έπιείστας ιδίως την άπονομήν μου εις την άμερόληπτον της δικαιοσύνης άπονομήν. Όσάκις δε έπρόκειτο περί των κατά τούτο προσώπων μου πολιτικών έγκλημάτων, είδεθα πάντοτε μεριστήν έπιείκειαν και λήθην των περιουσιών. Άνατορήσθεις εις την γήν τής γεννήσεώς μου, λυπούμαι, άναλογώμενος τας συμφοράς, ύφ' ών επαπειλείται ή προσφιλής μου Έλλάς εκ της έας πλοκής των πραγμάτων και παρακαλώ τον Έυπαλαχρον Θεόν να άπονεμη πάντοτε την χάριν του εις τας τυχάς ή; Έλλάδος.

Έξεδόθη εκ του λιμένος της Σαλαμίως την 12/24 Οκτωβρίου 1862.

ΟΘΩΝ.

Στις 9 το βράδι της ίδιας ήμερας, ή «Συζήλια» απέπλεε εκ της Σαλαμίως, φρονώντας τους βασιλείς της Έλλάδος στην Ξεζορία, στην όποια έμελλαν να κα πεθάνουν.

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΜΕΝΗΣ

Κεντούσε ή Ζέιλα στον κήπο, κάτου στον κήπο, πλάι στην άνθισμένη τριανταφυλλία της. Τη φωνάζει ή μάνα της να φάνε. Κι' αυτή άπανταί από μέσα της :

— Φάτε σείς, μη με περιμένετε έμένα. Δέν έχω πειά όρεξι να σερφώ για φαί. Άλλη σέκυμ με τρώει, με ρασανίζει έμένα. Ηρόε το καλόξ μου σήμερα και μου φέρθηκε σκληρά. Μου ήμαζε τα λουλούδια στον κήπο, μουίσε τα μετάξια έπ' το ζέντημα, μουίσε τις κλιστέξ, μου τάξαμε όλα άνω - κάτω. Δός του κι' έσί, μανούλα μου, την κατάρα σου μαζί με μένα. Φυλακή ή του γεννουδύ τα στήδια μου, τα μπράτσα μου άλωσιδες στο λαϊμό του και τα χειλι μου να του σουφήσουν το αίμα Θεέ μου!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ 1913

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Έλληνες τραυματίαι στα χέρια τών Βουλγαρων. «Εμπρός, σφάζτε μας, άρκουδες!...» Τό μεγαλειό της άνδρείας, Οι Βουλγαροι σαστίζουν. Τα περιφρα Βουλγαρικά παρασημα άνδρείας, Που τά κρέμασαν οι φαντάροι μας. Στο ξεπούλημα. Τ' άνειρο του εβζένου. Τα λόγια του Βασιλέα.

Πάνο στη βάρκα του Έλληνοβουλγαρικου πολέμου μερικοί Έλληνες τραυματίαι ένοσηλεύοντο μέσα σε ένα Γουαζοκάρω. Μαζέ κι' αυτοίξ ήταν και δύο Βουλγαρικά αξιωματικοί, τους όποιους είχαν συλλάβει οι δικοί μας και τους έπερνούοντο όσο μπορούσαν.

Κατό την άποχώρησι όμοξ οι Έλληνες δέν πρόφτασαν να πάνουν μαζί τους τους τραυματίαι, οι όποιου τοντοτόρωτοι έμεναν μόνο κι' άποστρέφοντο στο ξένο χωριό.

Τη νύχτα κήσαν εκεί μερικοί Βουλγαροι ίππει άναχνητα, άφρότηρα δε κι' ένας λόχος πύζικου.

Οι τραυματίαι μας πέρασαν τότε τραυματικά τραχιές στιγμές, γιατί ούτε να άντισταθούν μπορούσαν, ούτε και να άποτονηθούν πάνω στην άπελπίσι τους. Για μόν στιγμή μάλιστα σκεφτήσαν να πιάσουν ο ένας τόν άλλον για να μην πέσουν στα χέρια τών άμοχαρών εχθρών των, αλλά τους έβλεπαν οι δυνάμεις.

Όταν έμειναν Βουλγαροι στρατιώτα στο σπίτι του ένοσηλεύοντο οι τραυματίαι, οι δικοί μας άνασκήθηναν με δυσκολία στα χερσάτια τους και βλέποντάξ τους να τρίζουν άγρια τα δόντια και να σερδώνουν τις λόγγες, τους φώναζαν :

— Και τί θα μας κάνετε, άρκουδες! Θα μας φάτε; Θα μας σφάζετε; Έπιλάξ, τί σκεφστε; Έσεξ! Έσι κι' έτσι άχρηστοί είμαστε για την Πατρίδα μας... Άν έστε άμοξ κι' έσεξ τιμω στρατιώτες κι' έχετε τραυματικά διαταγή να μας σφάζετε, δώστε μας όλα να σκοτωθώμε τονόλαστον μονοι μας!...

Οι Βουλγαροι βλέποντας τών ήρωων τών πληρωμένων ήθιασσαν και τους έγάρην τη ζωή, δείχνοντάξ, έσεξ για πρώτη φορά στον πόλεμο, μεγαλόφρα σάβηματα.

Στη μάχη της Λορβάνε όταν ή 3η Μεραρχία κατέλαβε την ποτα, είχε συλλάβει είκατόρωτε μερικούς Βουλγαρους που φορούσαν το παρμόνι της άνδρείας. Το παρμόνι αυτό ήταν από σίδερο έπιγραφισμένο και παρίστανε ένα λαυτάκι και τη Βουλγαρική σημαία, στηριχμένη πάνω σε ένα μισογύγαρο.

Επίσης περιήλθαν στα χέρια του στρατού μας και άφοκτες πελομίες κλιστέξ, γενιές άπ αυτά τα παρμόνια, που δέν είχαν άποτίσει άνομα να τα κούρουν οι Βουλγαροι. Οι Έλληνες στρατιώτες άν έσαν τις κλιστέξ και δένειμα άναμειτάξ τους τα παρμόνια, χωρίς να ξερουν καλύκαλά τι είναι, Όταν όμοξ έμαθαν από τους είκατόρωτε ότι ήσαν Βουλγαρικά παρμόνια άνδρείας, τάβουζαν άπ το στήθος τους και τα κρέμασαν άνάποδα στα... μανίκια των χιτοών του.

Μερικοί μάλιστα που τάξην απόλα φαφονάζαν :

— Άλλοξ έδώ!... Τα Βουλγαρικά παρμόνια... Μια δεκάρα τριά!...

Μ' όλη όμοξ τη φτήνεια, δέν παρουσιάζονταν κανέναξ άγοραστήξ.

Κάποιος εβζόνος πληρωμένος διαγέιτο στο νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης ότι την παραμονή της μάχης Νισάν Πασά - Ζαούζαξ, είδε στον έθνο του τό βασιλέα Κωνσταντίνο, ο όποιος του είπε :

— Άβιο ο λόγος σου, άν κρατήρη τη θέσι του, θα σώση όλόκληρη τη στρατιά Λουμανού!... Θάρωξ, λένέντες μου!...

Την άλλη μέρα, έξοκολούθησε ο εβζόνος, ο λόγος μας, ο φημισμένος πρώτος λόγος που είχε γυρίσει όλόκληρη τη Μακεδονία. Άνοίξε πρώτος το ντουφεκιό με τους Βουλγαρους. Βοιχάσταντε σε μια θέσι που καλή κι' ο λογώμαξ μου με είπε πός έπρεπε να σκοτωθώμε όλο μας παρά να την άφρήσωμε. Οι Βουλγαροι σήκηναν σάν λισσασμένοι για να μας βγάλουν άπ' εκεί, άλλ' έσεξ στέκαμε άζλόνητοι και δέν το κενούσαμε καθόλου, λέξ κι' είγαμε βγάιει σέξτε. Έγώ συλλογίζοντο όλόγωξ τ' άνειρο κα το είγα άπόφασι να σκοτωθώ έκινήν την ήμερα. Σε κάποια ώρα άνοίγω να σερφίξ διπλα μου μια σερφισα, ή όποια έταναμάτισε έλαφρά το λογώμαξ μου, που κλειούσε στην πρώτη γουμιά με το πιστόλι στο χέρι. Σε λίγο μου ήρθε έμένα άλλη μια σερφισα, με χτύπησε στο πύρω κι' έπεσε κάτω. Αποτόμημα και κοντερα να πεθάνω άπ' την αίμοραρία. Θα με πιστέψετε όμοξ; Έκινήν την ώρα Ξανσιδα μέσα στη λιποθυμία μου πός ήρθε σιά μου ο βασιλέας μαζί με το λογώμαξ και μου είπαν έλα να έσαι!...

— Μπράβο, παιδι μου! Μπράβο!...

